

באה מאהבה

שירלי פרקש כתבות על אנשים

סיגל מגן, אשה עם חזון, החליטה לשנות את העולם. היא עושה את זה דרך ספרים, ציורים, ילדים וחיוכים ולא שוכחת לרגע את הילדה שהיתה. שיחה עם אשה שנותנת מתנות לאנשים זרים. אולי אתם הבאים בתור?

מזמינה את העולם לבוא לרקוד איתה. סיגל מגן (צילום: קרן מזור)

יום אחד קיבלתי מתנה מאשה שאני לא מכירה. סיגל מגן משהם שלחה לי בפייסבוק ציור דיגיטלי של תמונת הפרופיל שלי וגם חיברה לי שיר במתנה. ככה סתם, ללא סיבה. משהו במחווה הזו הדליק בי מיד ניצוצות של שמחה. שאלתי אותה, במה זכיתי. "אני מאמינה שציור קטן עם הרבה כוונה יכול להביא לעולם מתנה", היתה התשובה שקיבלתי. מאותו רגע, נקשרה נפשי בנפשה.

לתאר את סיגל מגן במשפט אחד, זה כמו לנסות לתפוס קרן שמש שובבה מבין צמרות העצים. רגע אחד היא מציצה מכאן, וברגע הבא היא נוצצת כבר במקום אחר. משפטים בסגנון 'חשיבה מחוץ לקופסא', 'היכולת לייצר יש מאין'- הם עבודה אוויר לנשימה. אפשר לומר שהיא סופרת, ציירת, מרצה, מנחת סדנאות, ויזמית אמנות חברתית- אבל האמת היא, שמדובר בהרבה יותר מזה.

במשך 25 שנה היתה מגן אשת הי-טק אבל לפני כעשר שנים, לקראת גיל ארבעים, החליטה שדי לה ועשתה את מה שרוב האנשים רק חולמים בהקיץ לעשות: אחזה בהגה בשתי הידיים ולקחה פניית פרסה של מאה שמונים מעלות. (או במילים שלה: "בחרתי ללכת אחרי הלב").

היא החלה לכתוב ספרי ילדים והפנתה את מרצה לעשייה חברתית אמנותית ראשונה מסוגה בארץ, ככלי לקרוב לבבות. "דני הכבאי הגיבור", ספר שנכתב לזכרו של דני חייט, הכבאי שנהרג בשרפה הגדולה בכרמל וצויר ע"י ילדי עפולה, עירו - הוא רק אחד מהם.

כמה ספרים כתבת עד היום?
"לא זוכרת בדיוק. למעלה מ 250"

הפייה של וולט דיסני

אמרו על וולט דיסני, אמן האופטימיות האמריקאית הנצחית, שידע להעביר את רגשותיו העזים למסך, כדי לאפשר לאנשים להרגיש אותם ביחד איתו. לא לחינם בחר בפייה הקטנה עם שרביט הקסמים, כסימן ההיכר שלו. מי שנפגש בפעם הראשונה עם יצירותיה של מגן, יכול אולי להרגיש את אבקת הקסמים הזו, מתפזרת גם מעליו.

"כך בדיוק נולד הספר הראשון שלה". (צילום: קרן מזור)

לפני מספר שבועות נפגשה סיגל עם ילדים מחוננים והציגה בפניהם את ספר הציורים הדיגיטלי שהכינה להם עם ציורים שציירו. הם שאלו אם אפשר לתקן אותם כדי שיראו "אמיתיים כמו של מבוגרים". עבורה היתה זו שאלת מתנה. "הבקשה שלהם אפשרה לי להסביר להם עד כמה הציורים שלהם נפלאים בעיניי, בדיוק כמו שהם, גם את אלו שקימטו וזרקו לפח"

את חושבת שהמסר עבר?

"אני מאד מקווה. גם אני הייתי ילדה מחוננת. אני מבינה אותם".

לבד בכיתה

בגיל שמונה קיבלו חייה של סיגל תפנית משמעותית. היא נבחרה לעבור מבית הספר הרגיל שלה בקרית חיים, לכיתה המחוננים הראשונה שהוקמה בחיפה. "שאלו אותנו מה אפשר לעשות עם נעל, ואני כתבתי הרבה דברים, וגם שאפשר לזרוק אותה אחד על השני. כנראה שזה מצא חן בעיניהם".

המעבר היה חד ופתאומי. מהילדה הכי חכמה בכיתה, שזכתה בפרס כתיבה בכיתה ב' בעקבות שיר שכתבה, הפכה לעוד ילדה מחוננת בין מחוננים. "בבת אחת התנתקתי מכל החברים בקריית חיים והגעתי למקום זר ולא מוכר", היא נזכרת. ההתנסות הזו לא היתה קלה לילדה שרגילה למדוד את עצמה בסרגל של מצוינות בלבד.

זה משא כבד על כתפיים של ילדה קטנה

"הייתי בטוחה שאני לא באמת ילדה מחוננת, אבל השתדלתי להסתיר את כל הפחדים האלו גם מעצמי. במשך שנים חששתי שיום אחד תתגלה הטעות ויגלו את פרצופי האמיתי, ילדה רגילה לחלוטין, ואז מה יהיה איתי?"

אבל זה כבוד עצום להיות ילדה מחוננת

"אנשים הצביעו עלי ולחשו "היא מחוננת" אבל למרות מאמצי להיות שייכת, ידעתי שאני שונה. שמרתי על קשר חברתי עם ילדי השכונה בתנועת הנוער, ועדיין הרגשתי שונה ולא לגמרי שייכת. קנאתי, למשל, בבנות הכיתה ה"רגילה" שהיו עסוקות בחזרות לריקוד סוף השנה. בכיתה המחוננים שלי אף אחד לא רקד. אולי בגלל זה הצטרפתי בתיכון ללהקת המחול העירונית. מעולם לא הייתי 'רקדנית דגולה', אבל היה לי חשוב להרגיש חלק מהחבורה".

פרס אשה פורצת דרך

נחישות, עקשנות ויצירתיות בפתירת בעיות היו תמיד חלק מהחבילה. קחו למשל את עניין המשקפיים. "בגיל הנעורים ידעתי שאני זקוקה למשקפים, אבל סירבתי להודות בזה בפני העולם ומצאתי אלף דרכים יצירתיות להבין כתוב על הלוח, בלי לראות. הייתי מציצה במחברת של החברה שיושבת לידי, חידדתי את האוזניים כדי להבין מה אומר המורה ולנחש מה הוא כותב על הלוח ושיננתי את מילות השירים שהוקרנו על השקפים בערבי שירה בציבור כדי שאוכל לשיר מזיכרון". למרות כל המאמצים, הגיע הרגע שבו לא יכלה יותר והיא מצאה את עצמה יושבת מול אופטומטריסט. "הוא לא הצליח להבין איך הסתדרתי כל השנים בלי משקפיים עם מספר גבוה, להן הייתי זקוקה".

"הייתי בטוחה שיום אחד תתגלה הטעות ויגלו את פרצופי האמיתי, ילדה רגילה לחלוטין, ואז מה יהיה איתי?"

בצבא התקבלה לממר"ם, לשם הגיעה ללא רקע במחשבים. הקושי היה רב אבל הילדה המחוננת שבה, לא היתה מוכנה לוותר. "הייתי צריכה להוכיח לכל העולם ובעיקר לעצמי שאני טובה. בתור ילדה מחוננת לא יכולתי להכיל את התובנה הגדולה שמותר לי לפעמים גם להיות 'רגילה'. היא סיימה בהצטיינות וגם קיבלה פרס "אשה פורצת דרך" מקצינת ח"ן ראשית. על הדרך גרפה גם תואר במתמטיקה, מדעי המחשב ופסיכולוגיה והתחתנה עם אדם, אותו פגשה בקורס מחשבים. לזוג נולדו שני ילדים, והם מתגוררים עד היום בשוהם.

לא רואים אותי

בעוד שילדות משחקות בבובות ואוספות מכתביות, למדה סיגל גם מדעים ומתמטיקה, מקצועות שנחשבים גבריים יותר, עד היום. "פעם אבא שכנע אותי לקנות סנדלים בצבע חום שלא אהבתי. אני זוכרת שישבתי על הגדר, מנדנדת את הרגליים. ילד שעבר לידי אמר לי: 'הי ילדה, יש לך סנדלים של בנים'. רצתי בבכי עד למרפאה שבה עבדה אמא כאחות בקרית מוצקין, כולי עלבון וצער".

גם בהמשך הדרך נאלצה מגן לזגזג בין שני הקטבים הללו. כשעבדה במשרה תובענית כמנהלת פרויקטים בהי-טק, ניהלה צוותים שונים בשלט רחוק מכל עברי הגלובוס. "הצורה בה ניהלתי את המחלקה הייתה תמיד מקצועית ו'גברית' מצד אחד, אבל מאד נשית מצד שני, כי תמיד ראיתי את האנשים והתייחסתי אליהם כמו ילדי. פעם מישהו אמר לי, 'סיגל, יש לך ביצים אבל אני מרגיש אליך יותר כמו לאמא מאשר למנהלת'".

יצירתיות היא כנראה עניין של אופי, לא משנה היכן אתה נמצא. "אחד התפקידים שהטילו עלי בזמנו היה לקחת מערכת מורכבת ולהעביר אותה לתפעל בצרפתית. זו היתה אחריות עצומה, רק שהיתה לי בעיה קטנה- אני לא דוברת צרפתית". כשנסעה לפריז לפגוש את האיש שאמור לעזור לה, גילתה שבדיוק נולדה לו בת והפרויקט החשוב שלה לא היה ממש בראש מעייניו, בלשון המעטה. סיגל חיפשה דרך להגיע ללב.

מה עושים?

"כשצריך פתרונות, זה מגיע. הגעתי לפגישה עם מתנה קטנה לתינוקת. מחוות קטנות הן לא דבר של מה בכך בהי-טק. הוא מאד התרגש ומשם הכל זרם באופן טבעי. בתום הפרויקט קיבלתי בונוס ענק וחבר צרפתי חדש.

דומה שכך מסמנת סיגל מגן את שביל קליפות התפוזים הפרטי שלה. במחוות הקטנות שרק היא מזהה.

מותר לך להיות אתה

לקראת גיל ארבעים, נסגר הסניף הישראלי של חברת היי-טק שעבדה בה. "זה בא בזמן. היה שלב של שובע מעולם המחשבים. הרגשתי שמיציתי. עבדתי בשעות מטורפות, לא היה לי זמן לעצמי והבנתי שהי-טק זה לא המקום בשבילי יותר".

יום אחד מצאה את עצמה מסתובבת בין הדוכנים בפסטיבל אלטרנטיבי שהתקיים בשוהם. היו שם דוכנים של קריאה בכף היד, נומרולוגיה, צילום הילה ועוד. מגן נכנסה לאחד מהם והתיישרה. "האשה שם שאלה אותי אם חשבת פעם לכתוב ספר ואף אמרה שאצליח בזה מאד". לאוזניים שלה זה נשמע כמו נבואה בדיונית מצד אחד, אבל אפשרית לגמרי מצד שני. "כשהייתי ילדה חלמתי תמיד להיות סופרת, ומשהו בי התעורר".

הסקרנות לעולם המסתורי והלא מוכר התחזקה, וסיגל התנסתה גם בדברים רוחניים כמו קורס רייקי. "בשיעור רייקי הראשון לא התחברתי בכלל", היא נזכרת.

את? רייקי?

"זה היה ההיפך הגמור מעולם הריאליסטי וההגיוני שהכרתי. ישבתי סקפטית כל השיעור, לא מעכלת. בסוף השיעור שאלה המורה איך היה ועניתי בכנות שאני לא בטוחה שזה מתאים לי. התשובה שלה הייתה מעניינת. היא אמרה: 'אני סומכת עליך שתדעי מה נכון לך'. ברגע שניתן לי החופש, החלטתי לנסות"

תוך זמן קצר הפכה למאסטר רייקי "נזכרתי באיכויות אחרות שקיימות בי ושלא באו לידי ביטוי. בפרס כתיבה שזכיתי בו בכיתה ב' על שיר שכתבתי על קריית חיים, ציורים שציירת, בהתפעלות של המורים מכישרון הכתיבה שלי - לאן כל זה נעלם?"

יום אחד חזרה בתה הקטנה בוכה מבית הספר, וסירבה לדבר. סיגל הרגישה צורך אדיר למצוא דרך אחרת לדיאלוג איתה, וכך נולד ספרה הראשון "לעוף". היא כתבה, והילדה ציירה, מאז, לא הפסיקה לכתוב.

איך את מסבירה את כמות הספרים האדירה שהוצאת עד היום?

"היה לי חשוב שילדים יהיו מעורבים ביצירה, כדי לחזק את הדימוי העצמי שלהם, ולכן פיתחתי נישא של שיתוף ילדים בעשייה. "חלומות שבלב" זה ספר שילדים ציירו, וגם "ציפורים סיגל ובכלל" זה ספר שילדים ערבים ויהודים כתבו ובחרו את השם. הספרים שלי הם טיפוליים, דרכם אני יכולה להתבטא בלי שיפוטיות."

תלמידיה מעידים עליה כמורה שמספקת להם חממה בטוחה לגדול בה. "היכולת לדבר, היכולת להגיע לנפשם של ילדים היא חשובה כל כך. בתור ילדה היתה לי תחושה לפעמים שלא רואים אותי באמת וחשוב לי שידעו שאני רואה אותם". 'את המורה המשמעותית שלי' כתב לה ילד אחרי שהתקבל בפעם הראשונה למיזם מדעי-חברתי.

כשדיברה על הרעיון לשלב ילדים ביצירה, הרימו כולם גבה. "הילדים היום לא קוראים ובטח שלא כותבים" אמרו לה 'מביני דבר'. אבל סיגל לא ויתרה. "רק כשראיתי באירוע ההשקה את האמהות והסבתות לבושות ברעלה שיושבות עם הילדות הערביות, לצד עולים חדשים וצברים, הבנתי את עוצמת המיזם", היא מספרת. הספר הזה החל את המסע שלה עם ספריית רמלה ובו יצאו גם ספרי "נעמה ונעים" שמיועדים לילדי הגן ומשלבים בין גן ערבי לגן יהודי. בימים אלו היא עובדת על הספר הבא, "נעמה נעים והקיר", שיצא בקרוב.

מהשקת הספר "בין סגול ובית תכלת" בספריית שוהם. (צילום: קרן מזור)

מתנה של אהבה

הציור היפה שקיבלתי ממנה בהפתעה הוא רק אחד מקולאז של כ- 250 ציורים אותם בחרה לצייר ולהעניק במתנה לאנשים, ללא כל תמורה. FACE TO FACE כך נקרא המיזם הזה. הציורים הוצגו בתערוכה בנמל יפו בקיץ האחרון, והיא זכתה להדים רבים בקהילת הפייס ומחוצה לה. "אנשים מופתעים לקבל 'מתנה של אהבה' והתגובות שלהם מרגשות מאד" היא מעידה בהתרגשות. "זה עושה להם טוב בלב לראות שמישהו חשב עליהם וטרח לציירם".

מה התגובות שאת מקבלת?

"למה בחרת דווקא בי? נשאלתי על ידי אחת המצוירות. התשובה הפשוטה שלי 'כי את יפה בעיני' - עשתה פלאות. אדם נוסף, העוסק בנתינה אינסופית, בתפקידו ההתנדבותי כליצן רפואי אמר: 'אני כל הזמן עסוק בנתינה ופתאום גם אני מקבל משהו במתנה'. התגובות האלו מאד מחזקות אותי בדרך כי הציורים. הציורים שאני שולחת במתנה אומרים - ראיתי אותך. חשבתי שאתה מספיק יפה וראוי לציור".

בואו נצבע את העולם

בגיל חמישים החליטה סיגל מגן לתת לעצמה מתנה: תחרות איור בינלאומית תחת השם "בואו נצבע את העולם" המבוססת על סיפור שכתבה באנגלית על אמא וילדה שמציירות ביחד. האם מציירת משהו בשחור לבן, והילדה מוסיפה בכל פעם גוון ועוד גוון עד שמתקבלת תמונה צבעונית ועליזה. הטכניקה היא שילוב של הספרים הדיגיטליים וציורים על אייפד, שני פרוייקטים מצליחים קודמים שלה. כך היא משלבת בין שני העולמות. דיגיטלי וציור נשמה. "מטרת הפרוייקט היא להראות את מגוון האפשרויות והיצירתיות האין-סופית שכל אחד יכול להביא לעולם בקלות רבה".

כל אחד?

"הטכניקה של ציור על אייפד מאפשרת לכל אחד לצייר, גם כאלו שלא ניסו מעולם. הציורים נאספים בספר, שמכיל את תהליך הציור והוצגו בתערוכות, האחרונה התקיימה בפאב בחיפה. "היה לי חשוב להביא את התערוכה לאנשים, ולא להיפך".

במסגרת המיזם הזה הנחתה סיגל אנשים וקבוצות מהארץ והעולם, לצייר על האייפד שלה בעקבות סיפור. למעלה מ-300 ספרים דיגיטליים נוצרו מאז, על פלטפורמה דיגיטלית חינמית של חברת Ourboox. עד היום שילב הפרוייקט הזה ילדים ומבוגרים, אנשים עם מוגבלויות, ערבים ויהודים. זה היה מיזם בינלאומי שחיבר אנשים מכל העולם. "מדובר בהקניית ערכים של קריאה, סבלנות, עזרה לזולת, שיתוף ויצירתיות".

נראה שיצירתיות היא מוטיב חזק בחיך

"היצירתיות היא כלי נהדר שמחבר בין אנשים, שמגשר על פני שפות. כשהייתי בבית ספר ערבי בלוד התמוגגתי מהקשר שנוצר תוך שניות בין הילדים. כולם מדברים את כל השפות, את כל הצבעים, היצירתיות והאמנות מחברת בין כולנו".

רוקדת על כל העולמות

מי שמכיר אותה יודע השם 'סיגל מגן' הוא שם נרדף לחיך נצחי ואופטימיות קוסמית. "אני נותנת לחיים להוביל אותי לפי הרצונות שמתעוררים בי" היא מעידה, "תוך כדי שמירה על העקרונות החשובים לי שמנחים אותי כל החיים: אהבת אדם, קבלת האחר, רצון לפרוש כנפיים ולעוף. אני מניחה שאפשר לראות אותם שזורים במה שאני עושה".

לפעמים יש לי הרגשה שאת "מתאמצת" למצוא את החיוב בכל דבר. למה זה כל כך חשוב לך?

"אני אופטימית מטבעי. בילדותי הערצתי את "פוליאנה" שידעה למצוא נקודות של אור גם בימים קשים. גם לי יש כמובן רגעים אחרים של כאב ותסכול אבל משהו בי מרגיש שהבחירה באופטימיות היא הדרך הנכונה"

בשנים האחרונות היא מעבירה הרצאות על יצירתיות בעיקר בחברות גדולות. "אני נותנת לאנשים לצייר על האייפד שלי ורואה מיד את הניצוץ מתעורר. בכולנו יש הרבה יותר מאשר אנחנו חושבים, ובכל רגע יכול להיפתח ערוץ חדש ומרגש"

מה את מלמדת אותם?

"אני משתמשת בכלים שלי, הקשבה מהלב, נתינה, ריפוי, אומנות - כדי להעביר להם קודם כל את התחושה שמותר להתנסות, לטעות ולעשות דברים באופן לא מושלם. לפעמים אנשים לא עושים כלום רק בגלל זה"

מה תגידי לעובד הי-טק מתוסכל שמוצא את עצמו לכוד במטריקס אכזרי?

"אפשר להתחיל בצעד קטן, לא חייבים לעשות את הצעד הגדול שאני עשיתי, זה לא מתאים לכל אחד. משהו קטן שיעשה לו טוב בלב. בשבילי זה ללכת לים, בשביל מישהו אחר זה יכול להיות לצייר, לפגוש חבר, להקשיב למוסיקה, לראות סרט - ממש לא משנה מה. משהו שיזכיר לנשמה את הטוב"

"מאז שהוגדרתי ילדה מחוננת חלפו הרבה שנים ועם הזמן למדתי גם אני לקבל את עצמי באופן פחות ביקורתי. אני מבינה שזכיתי בתואר מחוננת בזכות ולא בחסד. אני מודעת ליכולות השונות וגם למגבלות. אבא שלי תמיד אמר לי "אל תשוויצי כי לא יהיו לך חברים". היום אני מרשה לעצמי להיות מי שאני – בלי להשוויץ, אך גם בלי להתבייש".

סיגל מגן, אי אפשר לסיים את הכתבה הזו בלי לשאול אותך את השאלה המתבקשת: מה את רוצה לעשות כשתהיי גדולה?
"פשוט להיות שמחה, ולא רק כשאהיה גדולה, גם היום. בכל מצב, ובכל מקום".